

over de schalen. Spoedig zette de oude Monk zijn bord op het bedtafeltje, wat een harde tik gaf; de moeder schrok even. Buiten en in huis was het overigens zeer stil. Een gedempt licht hing in de kamer, door de half geloken jalouzieën. Op den grond bij het raam lagen vakjes zonlicht.

Thijs voelde zich beklemd.

De vogel bij de burens begon te fluiten.

„Ik kan me begrijpen, dat het vervelend om te hooren is, als je zoo niets te doen hebt als liggen,” zei Thijs dadelijk.

„En dan moet je 's morgens hooren,” vertelde zijn moeder, „'t is nu in dezen tijd echt het vogelenkoor, niet waar?” (en half fluid vervolgend). „Papa hoort altijd allerlei woorden in dat gefluit; ik probeer 't hem maar uit het hoofd te praten, maar er is één vogel, die hoort hij maar altijd roepen van „luisaard, luisaard”. Thijs zag in haar oogen een angstig-starre uitdrukking komen.

„Och, net wat voor Pa,” vond hij.

's Avonds hielpen zij hem samen op de canapé en schoven deze bij de tafel in de voorkamer. Vermoeid lag hij daar, met de vingers van zijn eene hand in het vest gestoken.

Thijs zat gebogen over belastingpapieren, die ingevuld moesten worden. Zijn moeder had ze bewaard tot hij kwam, omdat zij er haar man niet mee vermoeien wilde.

Toen, terwijl hij werktuigelijk de ingewikkelde vragen op het ambtelijk papier las, dwaalden zijn gedachten af naar Margreet. De laatste ontmoeting leek hem lang geleden en zijn liefdeleven scheen hem opeens kleurloos. Daar schrok hij van. Den geheelen middag had hij de herinnering aan haar op den achtergrond van zijn denken bewaard, als iets waaraan hij zich, als hij wou, verkwikken kon in deze dorre, zorgelijke omgeving. Maar nu hij het wilde doen, gaf het hem geen bevrediging. Hij werd er wrevelig van; een donkere leegte

scheen zich in zijn hoofd te openen. Hij voelde zich bang en hulpeloos, en bepaalde snel zijn aandacht bij de bladen voor hem.

„Ze maken die dingen altijd zoo onduidelijk,” had zijn moeder even te voren geprutteld. Het drong nu pas tot hem door.

Zijn vader vroeg om een poeier en kreeg er een; hij frommelde lang met zijn onvaste vingers aan het krakerig papiertje, tikte, toen het opgevouwen lag, met zijn vinger het geplette poeder los en keek dan wantrouwig zijn vrouw aan.

„Je bedriegt me weer,” zei hij kortaf. Zijn moeder sloeg de oogen neer; de harde woorden zwierven rond door de stilte.

„Pa,” zei Matthijs luid en dringend, „helpt u es; ik begrijp niets van dat geleuter hier,” en hij las met opzettelijk geïrriteerde stem een vraag van het groote papier.

De vader legde zijn hoofd achterover, zweeg lange oogenblikken en begon toen langzaam uit te leggen, terwijl hij telkens ophield, blijkbaar om het nog achtergebleven poeder weg te slikken.

Thijs zat met de zwarte, natte pen boven de witte vakjes, klaar om in te vullen, maar zijn vader verwarde zich telkens in zijn uitleggingen, begon dan van voren af aan, maar kon niet tot duidelijke aanwijzingen geraken. Sommige woorden herhaalde en herriep hij onophoudelijk: hypothecaire schulden, en belastbaar bedrag, en noemde alleen de cijfers der geldsommen vlot en juist, als dingen die onwrikbaar vastzaten in zijn geheugen. De moeder trachtte zoo nu en dan hen op weg te helpen, maar hij lette daar niet op. Hij ging maar door en zijn woorden werden steeds verwarder. Ze werd onrustig en keek Thijs hulpeloos aan.

„Houd u nu maar op, Pa,” vroeg die toen dadelijk, „ik begrijp het al wel zoo wat, en morgen kunnen we wel verder”.

De oude Monk zweeg nu spoedig. Met koortsige, dwalende oogen bleef hij naar de zoldering kijken, waar vlak onder een paar vliegen heen en weer zwierven.